

[Behnke]

Betingelsen for, at det ikke skrider, er, at de udgiftsreduktioner, der nu er lagt op til, gennemføres, og at de anlægsreduktioner, der er lagt op til, gennemføres, og ikke mindst at de personalereduktioner, der er lagt op til, sker.

Vi kan godt blive en smule bekymrede, når vi i budgetoversigt 4 på side 10 kan læse:

»På de kommunale finansers udgiftsside skønnes personaleforbruget i 1990 nu højere, idet den forudsatte 1,5 pct.s reduktion af den kommunale beskæftigelse ikke gennemføres.«

Det er altså ikke nok, at der hos staten er tilbageholdenhed, og at der hos staten sker reduktioner. Der må også være styr på, hvad der foregår ude i kommunerne og i amterne. Det var aftalt, at kommuneskatterne skulle reduceres med 0,2 pct. i 1990, men det blev jo i gennemsnit kun til 0,13 pct., og derfor må regering og Folketing holde kommunerne i ganske kort snor i 1990. Det kan ikke være rimeligt, at tilbageholdenheden hos staten skrider på grund af ødselhed i kommunerne.

Når jeg gør så meget ud af at understrege behovet for den hårde økonomistyring, så er det simpelt hen, fordi vi ønsker, at 1990 skal blive starten til, at 1990'erne bliver det årti, hvor gældsætningen bliver stoppet.

Fremskridtspartiets ledestjerne i 1990 og i de øvrige år fremover i arbejdet med at udmønte de besparelser, der skal til for at få budgetterne til at holde, vil være kravet om, at besparelserne ikke specielt går ud over de syge, de handicappede og pensionisterne. Ellers er vi med på mangfoldige reduktioner i de offentlige udgifter.

I over 6 år har der været en opdrift i den internationale økonomi, som Danmark endnu ikke har fået tilstrækkeligt udbytte af. Opsvinget har bidt sig fast. Ja tak, men desværre ikke i Danmark, og derfor må vi håbe, at opdriften i udlandet holder sig tilstrækkelig længe til, at vi danskere også kan få gavn af de hurtigeredrende tandhjul i omverdenen. Kun eksport og ekstra arbejdsindsats kan nemlig bringe os ud af vores gældsproblemer.

At løfte denne store opgave kræver meget mere end en finanslov for 1990, og som sagt opfordrer vi derfor regeringen til meget hurtigt i det nye år at genoptage forhandlingerne. Det kan godt være, at det skal være om en revideret plan, men i hvert fald genoptage forhandlingerne, og her er Fremskridtspartiet interesseret i at deltage.

Det ikkesocialistiske samarbejde i 1990'erne ønsker vi skal blive cementeret, og det skal helst ske gennem flerårige aftaler op igennem 1990'erne, sådan at det ikke hvert år, fra finanslov til finanslov, skal ud i de store, stormombruste forhandlinger. Det giver ustabilitet, specielt for vores erhvervsliv, og det er lige præcis det modsatte, vi har brug for. Fremskridtspartiet er parat til at medvirke i 1990'erne.

Specielt Socialdemokratiet har i går og i dag gjort meget ud af at håne Fremskridtspartiet for vores deltagelse i lovforslaget om at ændre huslejebegrebet. Det, der undrer os allermost, er, hvorfor Socialdemokratiet egentlig er så bange for, at beboerne får fuld indsigt i, hvordan de – ofte socialdemokratisk styrede – boligselskaber jonglerer med pengene. Ingen kommer jo til at betale mere end det, det reelt koster at få de pågældende ting leveret. Er Socialdemokratiet bange for, at beboerne vil underkende mange af de kostbare prestigeprojekter, man gennemfører i boligselskaberne, når det går op for dem, hvad tingene reelt koster?

Jeg vil godt sige, at i et forlig mellem seks partier er vi faktisk stolte over, at vi har kunnet halvere den byrde, som pensionisterne kommer til at betale i 1990, i forhold til, hvad der var planlagt. Tager vi alene fjernelsen af reduktionerne på varnehjælpen, de 30 mio. kr., ville det have kostet nogle pensionister langt mere, end omlægningen af huslejebegrebet nu kommer til at koste nogle ganske få.

Socialdemokratiets fantasier om, hvordan det vil gå for nogle enkelte pensionister, stemmer heldigvis ikke overens med de faktiske tal. Vi er forpligtet af finansloven for 1990, og så har Fremskridtspartiet det privilegium, at når vi skal se på 1991 og 1992, så er vi altså inde i et samarbejde med regeringen og har derfor mulighed for at trække tingene i den rigtige retning. Og »i den rigtige retning« betyder som sagt, at vi har pensionisterne, de syge og de handicappede i mente hele tiden.

Vi trænger til et systemskifte i Danmark.

Det skal nu være slut med den socialdemokratiske samfundsmode. Jeg vil godt påstå, at socialismen er død. Kiggede man ud ad vinduet og så den lille flok, der var samlet på Slotspladsen tidligere på dagen, så kan man forvisse sig om, at der ikke er meget kraft og saft tilbage i venstrefløjen i Danmark. Når vi tænker på, at man tidligere har kunnet manifestere sig på en